

յաւուր շարածու, դարձ առին նոյն արեւնառուշտ գազանքն խիզախելով ի վերայ մեր: և զօրն ողջոյն խոշտանգելով զմեզ. զայս ինչ պահանջելով կամ զայն ի բաց ասելն մեր՝ պատճառս յօդելով նիւթեսցեն զմեզ ի չարիս: Եւ մինչ յայս վտանգ կայաք տաքնապեալ կոշկոճեալ ոչ պակաս քան զաւուրս տասն՝ մահու ահնկալեալ քան կենաց, անդէն կրկին հէնք. և ասպատակմունք անդր առնուլ քան զնախորդս պաշարումն նոցա՝ աւելի քան զքառեար արս սրիկայս և արեւածարաւս: Եւ առ այս ի ծուփս մեծ անկեալ, այնուհետեւ ի գարշաման վարկեաք զմեզ, քանզի ո՛չ զիս և եթ, այլ ազգատ առնել զմեզ խորհէին: Եւ մինչ այսպէս սպառեցան առ ի մէջ զբարիքն. և հատաւ ազատութեան վստահութիւն. յայնժամ զղարմանալիս ներգործեաց. վասն զի սովոր է նա յանախնկալ ի ժամու ներգործել զհրաշալիս: և դարձուցանել յայդ զստուէրս մահու, որպէս և աստ շրջեաց զսիրտս նոցա ի քաղցրութիւն. և զխորհուրդս նոցա չարն ի բարին: Ոչ բոլորքն միանգամայն, այլ երեւելիք ի նոցանէ: Եւ այսպէս ժամ գտեալ մեր հանդերձ հարբ իմով ըստ մարմնոյ Մարկոս անուն Աջապահ քահանայիւն որ է եղբայր եռամեծի Հայրապետին անկաք ի ճանապարհ որ առաջնորդեալ բերէր զմեզ յԱստուածապահ քաղաքն կոչեցեալ Ատանայ, բայց մնաց ի Սիս հարազատն իմ ըստ մարմնոյ. Գրիգոր անուն դպիր հանդերձ եռեակ ստեղամբք իւր, ևս և բոլոր աթոռայիւնքն մնացին անդ ի սուրբ աթոռն՝ իբրեւ որդիք զրկեալք ի հօրն տեսութենէն, իսկ յորժամ Տեառն շնորհիւ հասանք ժամանեցաք. և իջեւոթս կալաք յԱստուածախնամ քաղաքն Ատանայ. Անդէն իբր շունչ առեալ հանդարտեցաք ի սրտատրոփ լինելոյ: Եւ արք տեղւոյն մեծապէս մորմոքէին ի վերայ խղճալի կտպնց. մերոց. և յաղաքս աղբայնդձ դիպուածոյն շնորհէին՝ ոչ սակաւ մխիթարութիւն սիրելիքն մեր Աստուածասիրաց դառք: փարատելով դոյն ինչ զանփարատելի տրտմութիւնս սրտից մերոց: Եւ ստիպեցին զմեզ լինել ժառանգ հայրապետական Աթոռոյն, որ և փութացուցին զնախայիշեցեալ ծերունի քահանայն զհարազատն երից վեհապետոց, և զձնողն իմոց ըստ մարմնոյ ի Պոստանդնուպօլիս՝ որ է քաղաքամայր և արքա-